

У име Оца и Сина и Светога духа.

„Нисам дошао да донесем мир на земљу, него мач.“

То су речи браћо и сестре данашњег светог Јеванђеља, речи које је Господ Христос изговорио својим ученицима и апостолима и осталом народу који га је слушао. Необичне речи, ми знамо да се Господ Христос назива Цар Мира и у једној црквеној песми се каже „јер си Ти Цар мира и Спас душа наших?“ Да је Он миротворац, да је рекао „блажени миротворци, јер ће се синови Божији назвати“, а сада говори, „нисам дошао да донесем мир“.

Шта то значи!?

Како то разумети!?

Да није то нека противречност ономе што се на другим местима говори?

Не, браћо и сестре! Овде се не говори о спољашњем миру.

Није Христос дошао да измири добро и зло, да измири целата и жртву, да измири злочинца и онога коме се зло чини, него је дошао да донесе мир унутрашњи, мир у души нашој и зато је Миротворац и Спас душа наших, а овде када говори да није дошао да донесе мир него мач, Он то и објашњава: „Дошао сам да раставим човека од оца његовога, и кћер од мајке њезине и снаху од свекрве њезине“, зашто Господе, зашто их растављаш?

Не раставља Он, браћо и сестре, него само констатује и говори да ће Његове речи бити те, Његова наука, која ће поделити људе на оне који прихватају реч Његову, који живе по њој, који испуњавају Његове заповести и оне који то не чине. То друго даншње Јеванђеље говори о Сејачу и семену.

Управо тамо се говори, да је реч Божија то семе које Сејач сеје, а Сејач је Сâм Господ Христос, Он сеје реч божанску, сеје своју науку, али та

Његова наука, те Његове речи, не наилазе у свакој души у сваком срцу, на подједнак одјек, не наилазе на подједнак пријем у свим људима и Он је направио четири неке врсте тих људи, који примају реч Божију, примају божанску науку, али се према њој различито односе. Он је то испричао у једној причи која је сасвим разумљива, која је доступна сваком човеку који се иоле разуме у производњу жита и у пољске радове.

Када Сејач сеје, он баца семе, али једно паде крај пута и његова судбина каква беше? - Дођоше птице и позобаше га, јер није пало у орање, није пало у припремљену земљу, него крај пута.

Друго паде на каменито тле, где је мало земља, а много камена, брзо изникне, али пошто нема корена дубоког, оно се брзо осуши и увене.

Треће падне у трње, Сејач сеје обилато своје семе, не штеди га, Он стално говори, стално проповеда, а где оно што је пало у трње шта бива са њим? - Некако никне, али будући да трње брже расте и коров увек брже расте од питоме биљке, оно угуши ту биљку и не даде јој да донесе плода.

Тек четврти део тога семена падне на плодну земљу, припремљену земљу и донесе стоструки плод. То је браћо и сестре наука Христова, то је то семе, овај свет је њива Божија, сви људи су њива Божија, наша душа је њива Божија, како ће она примити ту реч Божију, зависи не од Сејача, не од квалитета семена - јер је и Сејач добар и семе је добро - зависи од тога каква је наша душа, како смо припремили земљу душе наше за пријем божанскога семена.

А како ми припремамо душу нашу да прими божанско семе и донесе стоструки плод?

Тиме што се трудимо у овоме животу земаљскоме који нам је дат, да би живећи у овоме свету припремили себе за Царство Небеско и

припремамо нашу душу вршећи заповести Божије, јер је Господ рекао: „Ко је тај који има љубав према мени? - То је онај који врши заповести моје.“ Дакле, кроз вршење заповести Божијих ми изражавамо своју љубав према Господу Христу и уједно припремамо душу своју да прими божанско семе у себе, да би донело стоструки род, а род те речи Божије у нама, јесу врлине, браћо и сестре. То је оно уље, које је фалило оним лудим девојкама у причи о десет девојака, оне су имале неке врлине, али нису имале уља, нису имале милосрђа у себи, нису имале благодат Божију у себи. Дакле, да би наша душа донела плод, који треба да донесе, јер зато је и дата човеку, да постане способна за живот у Царству Небескоме, треба да се трудимо док смо у овоме животу, јер после смрти покајања нема. После смрти нема промене правца нашега кретања. Као по закону инерције, свако тело настави да се креће у оном правцу у ком се кретало, ако се нагло заустави, оно жели и даље да се креће. Тако и смрт није тачка нашег живота овде на земљи, него је само пролаз кроз једну капију, кроз смрт, кроз гроб и улазимо у други бесмрти, загробни живот. А иза гроба тај пут се рачва, има раскрсница, један пут је десно, један пут је лево.

Они који су се трудили у овом животу, испуњавали закон Божији, донели плод тог божанског семена које су примили у себе они ће ићи десним путем и стати Судији са десне стране, а они који у Бога нису веровали, који су олако примали науку Христову, али је нису извршавали, као оно семе крај пута или у трњу, које бриге овог света угуше, нашу добру намеру, коју у почетку имамо када чујемо реч Божију, али касније бриге овога света, наше страсти, наши греси угуше ту реч Божију и оно остане без плода. Они нажалост иду оним левим путем, који води у пакао, у муку вечну. То је браћо и сестре, наука данашњег светог Јеванђеља, то је оно што Црква проповеда већ две хиљаде година и то је оно по чему се људи међусобно разликују. У телесном облику сви смо слични једни другима, сви имамо исту

природу имамо тело, имамо душу, имамо чула, али како их користимо, како их употребљавамо, од тога зависи да ли ће наша душа бити спремна за живот у вечном блаженству у Царству Христовом, или ће бити неспремна да буде причасна тих божанских блага, које је Господ припремио онима који Га љубе.

Нака би Господ, даровао свима нама који се окупљамо на молитви Божјој, да и ми примимо реч Божију у срце своје, да душу своју припремамо свакога дана чињењем добрих дела, вршењем заповести Божијих, избегавањем греха, кајањем за грехе наше, да би наша душа могла да донесе духовни плод за Царство Небеско, да би тамо и ми када пођемо одавде браћо и сестре, били са свима светима који су Богу угодили и са њима славили Оца и Сина и Светога духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.